

Σκίτσο του Δημήτρη Γεωργακόπουλου

αραδιαστά

Στον βωμό ενός σόου

Δύο άντρες μπήκαν σε ένα αεροσκάφος μισού αιώνα και δεν γύρισαν. Ο Επισμηναγός Ιωάννης Μπλέσιος, σαράντα χρονών, πατέρας ενός παιδιού. Ο Σμηναγός Δημήτριος Πέτρου, τριάντα επτά. Έμπειροι, και οι δύο. Το Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου, στις 14:55, το F-4E Phantom τους κατέπεσε τρία ναυτικά μίλια από την Τανάγρα – μέσα στο Athens Flying Week. Ένα σόου. Εισιτηριοφόρο. Ιδιωτικό. Ένα θέαμα που στήνεται από το 2012, με μνημόνιο δεκαετούς συνεργασίας υπογεγραμμένο το 2017, μέσα σε ενεργή στρατιωτική βάση. Τα αίτια, μας λένε, διερευνώνται. Σωστά. Ας τα περιμένουμε. Όμως υπάρχει ένα ερώτημα που δεν χρειάζεται πόρισμα: Γιατί δύο πιλότοι πετούν ένα μαχητικό που βγήκε στη γραμμή παραγωγής τη δεκαετία του '60, πάνω από ένα πλήθος που πλήρωσε εισιτήριο για ελιγμούς; Οι στρατιωτικές πηγές σπεύδουν να καθουχάσουν. Το Phantom ήταν «απολύτως αξιόπλοο», πέρασε όλους τους ελέγχους, και η συμμετοχή του ήταν «πτήση διέλευσης» κι όχι επίδειξη. Άες και η διάκριση παρηγορεί κανέναν. Άες και το «αξιόπλοο» ακούγεται το ίδιο μετά τη συντριβή. Κράτησαν το τιμόνι ως το τέλος, απομακρύνοντας το φλεγόμενο μηχανήμα από τους θεατές. Πέθαναν προστατεύοντας ακριβώς το κοινό για το οποίο ανέβηκαν. Αυτό είναι ηρωισμός. Δεν είναι όμως άλλοθι.

Γιατί ο ηρωισμός εδώ σκεπάζει μια επιλογή: Να μετατρέψουμε τα γερασμένα μηχανήματα σε ατραξιόν, τους άντρες μας σε ακροβάτες, το πένθος σε τριήμερο πρωτόκολλο. Ο υπουργός εξέφρασε «Βαθύτατη θλίψη». Ναι, αλλά η θλίψη δεν είναι ευθύνη. Σε ποιον ανήκει η πολιτική, και όχι μόνο, ευθύνη που δύο στρατιωτικοί σκοτώθηκαν εν ώρα ιδιωτικών επιδείξεων; Ακούτε κ. υπουργέ ή μόνο ασχολείστε με τα θέματα της διαδοχής στο κόμμα σας;

Μ.Α.

■ εν τέλει

Πρώτο κουδούνι, ξεχασμένες προτεραιότητες

■ **ΤΟΥ Δημήτρη Γκάζη**

Κάθε Σεπτέμβριο ακούμε ότι η παιδεία αποτελεί εθνική προτεραιότητα. Η φετινή σχολική χρονιά προσφέρει έναν απλό τρόπο να ελέγξουμε αυτή τη διαβεβαίωση. Αρκεί να κοιτάξουμε πού μένει ο εκπαιδευτικός, πώς καλύπτονται οι ανάγκες του σχολείου και τι τελικά μαθαίνουν τα παιδιά.

Στον Αποκόρωνα Χανίων, νεοδιορίστη εκπαιδευτικός αναγκάστηκε να μείνει σε σκηνή με την τετράχρονη κόρη της, ώσπου ο δήμος πρόσφερε προσωρινή στέγη. Το στεγαστικό αδιέξοδο αναπληρωτών και νεοδιορίστων στις τουριστικές περιοχές γίνεται κάθε χρόνο όλο και πιο εκρηκτικό, με την κυβέρνηση να έρχεται να δώσει λύσεις-μπαλώματα. Η έρευνα της ΔΟΕ σε 757 σχολεία, που παρουσιάστηκε τον Μάρτιο, δείχνει την άλλη πλευρά του προβλήματος: Περίπου 76% των σχολείων του δείγματος κατέφυγαν σε συλλόγους γονέων για οικονομική στήριξη και 60% σε δωρεές. Εκπαιδευτικοί καλύπτουν έξοδα από την τσέπη τους. Η κρατική χρηματοδότηση αποδεικνύεται ανεπαρκής για τις πραγματικές ανάγκες της σχολικής καθημερινότητας. Μέρος του κόστους μεταφέρεται στις οικογένειες και στους εργαζομένους του δημόσιου σχολείου ενώ ένα άλλο μέρος καλύπτεται από πολυδιαφημισμένες δωρεές από τράπεζες και εταιρείες. Οι πρόσθετες ενισχύσεις των δήμων και οι χορηγίες μπορεί να καλύπτουν επείγουσες ανάγκες, αλλά δεν αποτελούν εγγύηση ισότιμης εκπαίδευσης που δεν μπορεί να βασίζεται στην οικονομική δυνατότητα της γειτονιάς του ή την ικανότητα του διευθυντή να βρίσκει χορηγούς.

Μια ακόμη προειδοποίηση ήρθαν να προσθέσουν τα αποτελέσματα PISA 2025, που δημοσιοποιήθηκαν στις 8 Σεπτεμβρίου. Στην Ελλάδα, το 50% των δεκαπεντάχρονων βρίσκεται κάτω από το βασικό επίπεδο επάρκειας στα μαθηματικά και το 44% στην κατανόηση κειμένου. Οι επιδόσεις στην ανάγνωση υποχώρησαν σε σχέση με το 2022, ενώ μαθηματικά και φυσικές επιστήμες παρέμειναν ουσιαστικά στα ίδια χαμηλά επίπεδα. Τα τυποποιημένα κριτήρια του PISA δεν εξαντλούν προφανώς τη μόρφωση ενώ και η προβολή των κατατάξεων μπορεί να υπηρετεί πολιτικές σκοπιμότητες. Αυτό όμως δεν ακυρώνει την ανησυχητική τάση, που άνθρωποι της σχολικής κοινότητας αναγνωρίζουν καθημερινά: Δυσκολίες στην κατανόηση, στην έκφραση, στη σύνδεση της γνώσης με τη ζωή.

Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση, το υπουργείο αλλά και η κομματική αντιπαράθεση αφήνει σε δεύτερο πλάνο τους όρους μέσα στους οποίους συντελείται η μάθηση. Αλλαγές εξεταστικών πλάνων και αξιολογήσεις που παραβλέπουν αυτές τις συνθήκες κινδυνεύει να μεταφέρει στους εκπαιδευτικούς την ευθύνη για τις ανεπάρκειες της κρατικής και κυβερνητικής πολιτικής.

Να σκύψουμε στα βασικά. Χρειαζόμαστε μόνιμο εκπαιδευτικό προσωπικό με αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής, σχολεία με εξασφαλισμένα λειτουργικά έξοδα, ουσιαστική βοήθεια στα παιδιά που δυσκολεύονται, δημόσια και δωρεάν παιδεία σε όλες τις βαθμίδες. Να ακούσουμε τη σχολική κοινότητα και να ξαναδώσουμε χώρο στην ανάγνωση, στη σκέψη, στη δημιουργία. Η νέα γενιά, η μάθηση και η στήριξη του δημόσιου σχολείου πρέπει να καθορίζουν τις όποιες πολιτικές προτεραιότητες.

Με αυτά κατά νου. Καλή σχολική χρονιά!